

de vedkommende private interesseredes Tilslutning. Det er imidlertid med Urette, naar det ærede Medlem, som først havde Ordet, ved en Slags Tilbagebetrægtning vil bebrejde mig, at jeg vilde centralisere for meget. Det er med Urette, eftersom jeg har forandret Standpunkt og er gaaet ind paa det Standpunkt, han nu fører Ordet for. Men det er ogsaa ellers med Urette; thi det var ikke den virkelige Grund for mig til at foretrække fra Begyndelsen en anden Ordning, at jeg vilde centralisere stærkere, men mit Standpunkt er ved denne som ved mangfoldige andre under Kirke- og Undervisningsministeriet hørende Institutioner, dette, at naar der gives en betydelig Understøttelse — og her er der Tale om en betydelig, skønt indirekte Understøttelse af Staten — saa bør Staten ogsaa have Midler til et virksomt Tilsyn. I anden Forstand vil jeg ikke centralisere. Jeg bryder mig slet ikke om at tage Administrationen i min Haand, men jeg ønsker et virksomt Tilsyn fra Statens Side, og derfor kan jeg allermindest tilraade en Forandring af § 6 i dette Lovforslag, naar den skulde gaa i den Retning at svække dette Tilsyn, som Ministeriet her faar, og det Kontrolmiddel, det her faar ved Ordningen af Tilsynsraadet. Svækker man det, mener jeg, at en væsentlig Betingelse fra Statens Side for at kunne ordne Sagen efter det Mønster, som her foreligger, er det bedste. Jeg ved ikke, om det var det ærede Medlems Mening at svække Ministeriets Indflydelse, men for saa vidt dette var Meningen, vil jeg meget fraraade det. Det andet ærede Medlem, som havde Ordet, mente jo, at det var ikke en Gang nok, ja dertil har jeg ikke andet at sige end, hvis jeg maa bruge et latinsk Ord: Quis custodiet custodes? Naar man sætter en Vogter, eller har en Vogter — thi man har jo ikke sat nogen endnu — men naar man har en Vogter, saa har man de Kontrolmidler, der kunne have, hvad enten det bliver en Statsinstitution eller en anden Institution; man kan ingen højere eller ingen anden Vogter saa end den, som repræsenterer Statsstyrelsens Interesse. Men, som sagt, jeg holder meget væsentlig paa, at man ikke svækker, ikke for Ministeriets, men for Statens Styld, det Kontrolmiddel, der her er til Stede. Et andet Punkt, som det ærede Medlem, der først havde Ordet, udtalte sig om, men som jeg ogsaa vil fraraade, er det ærede Medlems Forslag om Ordningen i § 1—2 af Møllebørendet med Familien Kæller. Det er den Ordning, hvori disse Interesser have fundet sig fuldt vederlagte, og som jeg ogsaa mener, er fyldestgørende for

Staten, og jeg ser ikke nogen bydende Nødvendighed for at fravige det. Det er jo ganske vist, at der under de 2,000 Kr. i Forrentning til Professorende Kæller muligvis kan, ja efter min Mening rimeligvis vil komme til at ydes noget mere end Rente, en Pension eller hvad man vil kalde det, saaledes som man i flere Tilfælde har givet til afdøde Professor Kellers Familie, hvad jo ogsaa er fuldt forjænt; jeg tror ikke, det vil være heldigt at røre ved dette Punkt, naar man vil sikre Sagens Gennemførelse. Hovedsagen er jo ved dette Forslag, hvad enten det var blevet fremmet paa den Maade, jeg havde tænkt, eller nu fremmes paa den Maade, som jeg nu haaber og levende tilraader — at det ophører at være privat Ejendom, og at dets vedvarende Eksistens sikres, men at paa den anden Side Statens Indflydelse paa Driften er til Stede, og sikret saaledes, at den betydelige indirekte Understøttelse er bunden til de naturlige Vilkaar derfor. Jeg maa imidlertid dog bemærke, at ganske sikkert er det ikke — det tør jeg ikke love og vil derfor ogsaa fralægge mig det her straks — ganske sikkert er det ikke, at Staten ved denne Ordning, som det ærede Medlem, der først havde Ordet, syntes at haabe, slipper med de Pengeskræ, der her er Tale om, og som maaske være blevne noget større, hvis det var gaaet over til Statskassen, thi det Spørgsmaal er jo ikke berørt. Det er muligt, at Bestyreren kan ordne det uden at henvende sig til Statskassen, men det Spørgsmaal er ikke rørt ved dette Lovforslag, hvorledes Bestyreren vil tilvejebringe det Stolehjem, som Anstalten trænger til, fordi de nuværende Bygninger i Baggesensgade ere uheldige; men det ligger jo ikke for i den nærmeste Fremtid, og der er jo et Haab om, en Mulighed for, at Bestyrelsen, naar Spørgsmaalet bliver brændende, vil kunne løse det uden at henvende sig til Staten. Men jeg tillader mig blot at bemærke, at det er ikke berørt, det er ikke affaaaret, det er muligt, at det kan løses ved private Gaver; men det er ikke utænkeligt, at der kan ske en Henvendelse til Staten, som jeg da rigtignok tror, man ikke ubetinget vil kunne sige nej til.

Clausen: Jeg er i meget enig med den første ærede Taler, som havde Ordet, naar han saa noget heldigt i, at disse Anstalter gik over til at blive en Selvejerinstitution. Jeg mener ogsaa, det er den bedste Maade — vel at mærke, naar Forholdet ordnes fuldstændig betryggende; men jeg finder mig ikke tilfreds med, hvad der er foreslaaet i §§ 1 og 2, den Maade, hvor-